

Но если жилы у славянъ
Порвутся — міръ застонеть —
Все человѣчество въ крови
Славянъ тогда потонеть.

Кому оплакать, схоронить
Тогда такую силу?
Кто, братья, выкопаетъ намъ
Великую могилу?

Горѣ, къ Зиждителю міровъ
Я влажный взоръ подъямлю:
Благослови, славянскій братъ,
Свою святую землю!

Она — безцѣнный міра перлъ!
Утѣшься — горе минеть:
Богъ испытанья намъ послалъ,
Но онъ насъ не покинетъ!“¹⁾

Когато злотворното чудовище Турция замислюваше прѣдъ лицето на Западна Европа да срази българското племе безъ слѣда, тогава една само славянска Русия прояви своята мощна закрила въ дѣлото на умиращата България.

¹⁾ Стих. отъ А. Браксаторисъ (Сладковичъ) въ Поезія Славянъ, стр. 397.